

Salg. Men derved vilde jo Husbrygningen gaa fri, og det er sagt os ialtfald af Rogle, at Husbrygningen finder Sted i et ikke ringe Omfang til sine Tider paa Landet. Det vilde altsaa paa denne Maade blive en Skat særlig paa Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, hvor denne Husbrygning ikke kan finde Sted, fremfor paa Landet, tilmed naar man kunde tænke sig, at der indførtes en Fællesbrygning, saaledes at flere slog sig sammen om at brygge i Forening, hvorved de vilde slippe for Skatten. Dertil kommer ogsaa den Omstændighed, at Spørgsmaalet om Surrogater ligeledes her maa frembyde sig, og endelig vilde en saadan Skat, der lagdes paa alt Øl, altid blive forholdsvis meget lav, saaledes at man ikke vilde have den Udgang til at forhøje den, som naar man lagde Skatten paa det stærke Øl, hvortil kommer den Betragtning, at man i det Hele netop kommer bort fra at bestaae Livsformødenhederne, hvortil det simple Øl maa henhøre. Det vilde altsaa ikke stemme med hele denne Udvikling at lægge Skat paa det simple Øl. Jeg fremhæver kun disse Betragtninger for at vise, at selv om man lagde Skat paa alt Øl, vilde Staten dog mod de Hensyn, man er vant til at tage her-tilands, ikke være uden al Vanskelighed. Men, som sagt, Hovedbetragtningen var den, at vi ansaa Tanken, uanset hvorledes man iøvrigt stillede sig til den, som uigjennemførlig for Diebliffet, og saa maatte man jo indskrænke sig til en Stat paa det stærke Øl, overensstemmende med de Grundtræk, som vare givne i Landstingets Dagsorden. Et saadant Udkaft blev da ogsaa udarbejdet og præteret den høitærede Minister, som ikke ubetinget erklærede sig imod Tanken om en Udbyttebestatning, skjønt han selvfølgelig erklærede, at han mente, den ikke kunde maale sig med den af Regjeringen foreslaaede Maltstat, men som ubetinget modsatte sig det Princip, vi havde optaget, nemlig Skattens Fastsættelse ved Selvangivelse. Der havde Udvalget ment at maatte tilføje forskjellige Kontrolmidler ved at paalægge Bryggerne at give Ølshynet fri Udgang til Bogholderiet, der skulde indrettes saaledes, som det forlangtes, endvidere fri Udgang til ethvert Sted, paa enhver Tid, baade Dag og Nat, samt paalægge dem at besørge Indlevering af Bryggedler o. s. v., og eventuelt vilde disse Kontrolmidler jo ogsaa kunne forstærkes. Saa mente vi, at der dog kunde være en Mulighed for, at gaa denne Vej ved Skattebestemmelserne; det var imidlertid den høitærede Minister ikke tilbøielig til at gaa ind paa, men fastholdt, at Selvangivelsesprincippet ikke kunde bruges, at altsaa Udbyttebestatningen dog maatte paalægges saaledes,

at det var Tilshynet, som selv ved egen Virksomhed paasaa og kontrollerede Skattens Størrelse, saa at Bryggernes Angivelse ikke blev optagen som et nødvendigt Led, og der blev saa forelagt os det Forslag, vi senere i det Væsentlige have accepteret, om Benyttelse af Stempelmærkesystemet.

Jeg tror nok at turde sige, at dette System ikke er noget saadant, som har vundet ganske udelte Bifald, og som vi have fundet fuldt ud tilfredsstillende, saa at vi ville betragte det som noget i sig Fortræffeligt. Det er jo en vis Gene, det medfører, ved at nødvendiggjøre disse Paaklitringer og Kasstationer af Stempelmærker o. s. v. Hertil er der at sige, at det vil dog være vanskeligt at tænke sig en Skat paalagt, som ikke medførte nogen Gene for Bedkommende, og saa have vi ialtfald beroliget os ved den Tanke, at Genen her lægges der, hvor den virker mindst skadelig, nemlig naar hele Produktionen er færdig. Der er altsaa en relativ Fordel ved dette System. Spørgsmaalet er dernæst ogsaa, hvilken Garanti dette System med Stempelmærker egentlig frembød under den Ordning, vi ere gaaede ud fra som givne, at kun det stærke Øl skulde bestattes, og vi have ogsaa der ikke kunnet holde os tilbage fra at rejse det Spørgsmaal, om denne Garanti egentlig var saa synderlig stor. Men her have vi igjen gjort en Hovedbetragtning gjældende, at nemlig dette Spørgsmaal om Kontrollens Tilstrækelighed er Noget, som nærmest umiddelbart maa sortere under Regjeringen. Vi kunne egentlig ikke gjøre Andet end sige: Naar den høitærede Minister forlanger til en tilfredsstillende Kontrol en vis Forøgelse af Toldpersonalet, ja, saa ere vi rede til at hylde Ministeren det Mandskab, som han i saa Henseende mener at behøve, fordi vi finde, at Forlangendet er rimeligt. Det Forlangende, der i denne Henseende er stillet i § 17 have vi ialtfald ment, at der kunde være en vis Rimelighed i, forsaavidt Beregningen er begrundet paa omtrent $1\frac{1}{2}$ Mand pr. Bryggeri, da man antager paa sine Steder at kunne nøies med Mindre, medens der paa den anden Side paa Landet vil udtræves Mere. Naar vi saa have stillet det fornødne Mandskab til Ministerens Disposition, nemlig saa meget som Ministeren selv erkjender for tilstrækkeligt til at føre Kontrollen, maa vi iøvrigt i denne Henseende lægge Ansvaret over paa Ministeren, idet vi maa sige, at det mere er et teknisk Spørgsmaal, et Kontrolspørgsmaal, som det maa være Administrationens Sag at overveie. Fra vor Side have vi bevilget, hvad der er forlangt, og vi kunne ikke paa Forhaand sige, at det skulde være umuligt at føre denne Kontrol; vi maa henholde os til Mini-